

Безпосереднім джерелом прирощення знань в компанії є творча діяльність людини. Час творчої праці людини визначається як креативний капітал, він створюється в процесі творчого розвитку індивіду та має властивості самозростання. На стимулювання розвитку креативного капіталу та його продуктивність впливає розвиток соціальних мереж, загально-прийнятих цінностей та довіри. Встановленню довіри сприяє, перш за все, задоволення духовних потреб людини. Поняття духовності не обмежується розумом, рівнем освіти, раціональністю, культурою мислення, рівнем та якістю знань. Духовні потреби людини являють собою внутрішнє спонукання до творчості, створення духовних цінностей та їх опануванню.

Таким чином, в якості складових інтелектуального капіталу можна виділити креативну та духовну. Ці складові інтелектуального капіталу, по суті, визначають менталітет компанії, який в контексті складових успіху можна визначити як поєднання творчої спроможності людини (як свідомої складової її діяльності) та її духовної складової, що діє на рівні підсвідомості та є запорукою розвитку творчої діяльності людини.

Саме ці складові є основною рушійною силою, що визначають життєдіяльність компанії в екстремальних умовах функціонування та дозволяють виробляти дійсно цінне знання та значним чином впливають на створення вартості компанії.

Враховуючи вище викладене, в якості складових доданої вартості, що створюється в компанії, можна виділити фінансову складову, що створена фінансовим капіталом, інноваційну складову (явне знання, що створюється в результаті реалізації певних інноваційних проєктів, застосування інновацій, поліпшень, відкриттів що спрямовані на удосконалення діяльності компанії) та ментальну складову, що визначає інноваційний потенціал компанії та впливає на цінність створеного в компанії знання.

Перспективи подальших розвідок полягають в розробці алгоритму оцінки вартості компанії та ефективності її інноваційного розвитку за допомогою показників, що враховують час творчої праці людини та час, витрачений на взаємодопомогу іншим. Саме такі принципи, що покладені в основу роботи банків часу, дозволяють укріплювати спільноти людей та культивувати соціальну довіру та зв'язок між ними, що має стати запорукою розвитку інноваційного потенціалу компанії.

РОЗВИТОК ЕКОНОМІЧНОЇ БЕЗПЕКИ ПІДПРИЄМСТВА В УКРАЇНІ

Кулаженко В. В.

Київський національний університет технологій та дизайну

Економічна безпека підприємства – це стан найбільш ефективного використання економічних ресурсів для запобігання загрозам і забезпечення стабільного функціонування підприємства в даний час і в майбутньому.

В умовах соціалістичної планової економіки в УРСР, коли переважна більшість підприємств ґрунтувалися на державній формі власності, держава твердими централізованими адміністративними заходами в основному регулювала економічні процеси. Такі явища як рекет, промислове шпигунство, несумлінна конкуренція, економічна злочинність і тіньова економіка хоча й мали місце, але в значно менших масштабах, ніж зараз. Для боротьби з цими явищами використовувалися державна система правоохоронних органів, державні служби безпеки. Підприємствам не було необхідності приділяти настільки пильну увагу забезпеченню своєї економічної безпеки.

Формування ринкової економіки в Україні суттєво вплинуло на умови економічного функціонування держави. Так, відбулися докорінні зміни у відносинах власності, у формах і методах державного регулювання, пріоритетах розвитку як на державному і регіональному, так і на підприємницькому рівнях. Усе це різною мірою зумовило нестабільність зовнішнього та внутрішнього економічного середовища і появу якісно нових проблем, які стосуються подальшого економічного розвитку та потребують теоретичного обміркування і розробки практичних рекомендацій щодо їх вирішення.

Саме в цей час почали досліджувати проблеми економічної безпеки підприємства в нашій державі.

У 1998 році було розроблено Концепцію економічної безпеки України, в якій суть економічної безпеки країни визначена як «... спроможність національної економіки забезпечити свій вільний, незалежний розвиток і утримати стабільність громадянського суспільства та його інститутів, а також достатній оборонний потенціал країни за всіляких несприятливих розумів і варіантів розвитку подій та здатність Української держави захистити національні економічні інтереси від зовнішніх та внутрішніх загроз». Спираючись на дану Концепцію будь-який керівник повинен будувати економічну безпеку свого підприємства.

Нинішній вигляд, внутрішня організація та функціональна поведінка підприємств України дуже відрізняються від тих, що відповідають вимогам майбутнього. Однак, еволюція наших підприємств не повинна відбутися всі етапи, пройдені бізнесом Європи та США, адже особливості національної соціально-економічної реальності та історії не можуть відбитися як на цільових, так і на процесних характеристиках еволюції.

Головне завдання реформування сучасних підприємств пов'язане з необхідністю активізувати та нарощувати їхній потенціал при одночасному подоланні хаотичності внутрішнього стану і зовнішній діяльності підприємств, підвищенні передбачуваності функціонування. Для цього потрібно виконати наступні першочергові завдання:

- Виявити «точки зростання», тобто ті підприємства і організації, які реалізують проекти і програми, що забезпечують знайдення і освоєння реального платоспроможного попиту на ринку;

- Визначити роль і місце діючих підприємств у господарській системі, організувати процес ліквідації неефективних підприємств, підвищити ефективність управління державними підприємствами;
- Вкласти перелік підприємств, продукція яких необхідна для забезпечення державних потреб;
- Виділити ті господарські суб'єкти, в яких контрольний пакет акцій або «золота акція» неодмінно будуть закріплені за державою для здійснення впливу на рішення, що приймаються даними суб'єктами, з метою забезпечення економічної безпеки;
- Визначити перелік конкретних підприємств, яким необхідна державна підтримка з метою забезпечення економічної безпеки.

ПРИНЦИПИ ПРИЙНЯТТЯ ІНВЕСТИЦІЙНИХ РІШЕНЬ НА ОСНОВІ МОДЕЛЮВАННЯ

Буток К. П.

Донецький національний технічний університет

Інвестиційна діяльність в сучасних умовах є основним чинником розвитку, перетворення і стабільності економіки. Інвестиції в розширення і модернізацію виробничих потужностей сприяють підвищенню ефективності виробництва, забезпечують накопичення оборотних коштів, виступають найважливішим елементом сукупних витрат, роблять вплив на об'єм, структуру оновленого виробництва, попит і пропозицію, зайнятість населення та інші. Але в той же час, нераціональне використання інвестицій приводить до заморожування всіх видів виробничих ресурсів і скорочення обсягів національного виробництва і як наслідок до деградації і втрати економічної безпеки. Особливо гостро постало питання про інвестування.

Іноземні інвестиції нерівномірно розподіляються по регіонах країни. Найбільш пріоритетними, з точки зору аналізу політики реформ, є: Дніпропетровська, Донецька, Запорізька, Київська, Львівська, Одеська, Харківська області, а також м.Київ (рис.1). Західні інвестори вкладають капітал насамперед у галузі машинобудування і металургію. Відповідно пріоритетний розвиток одних областей веде до відсталості інші. Це безпосередньо позначається на обсягах інвестицій, що надходять в різні регіони.